

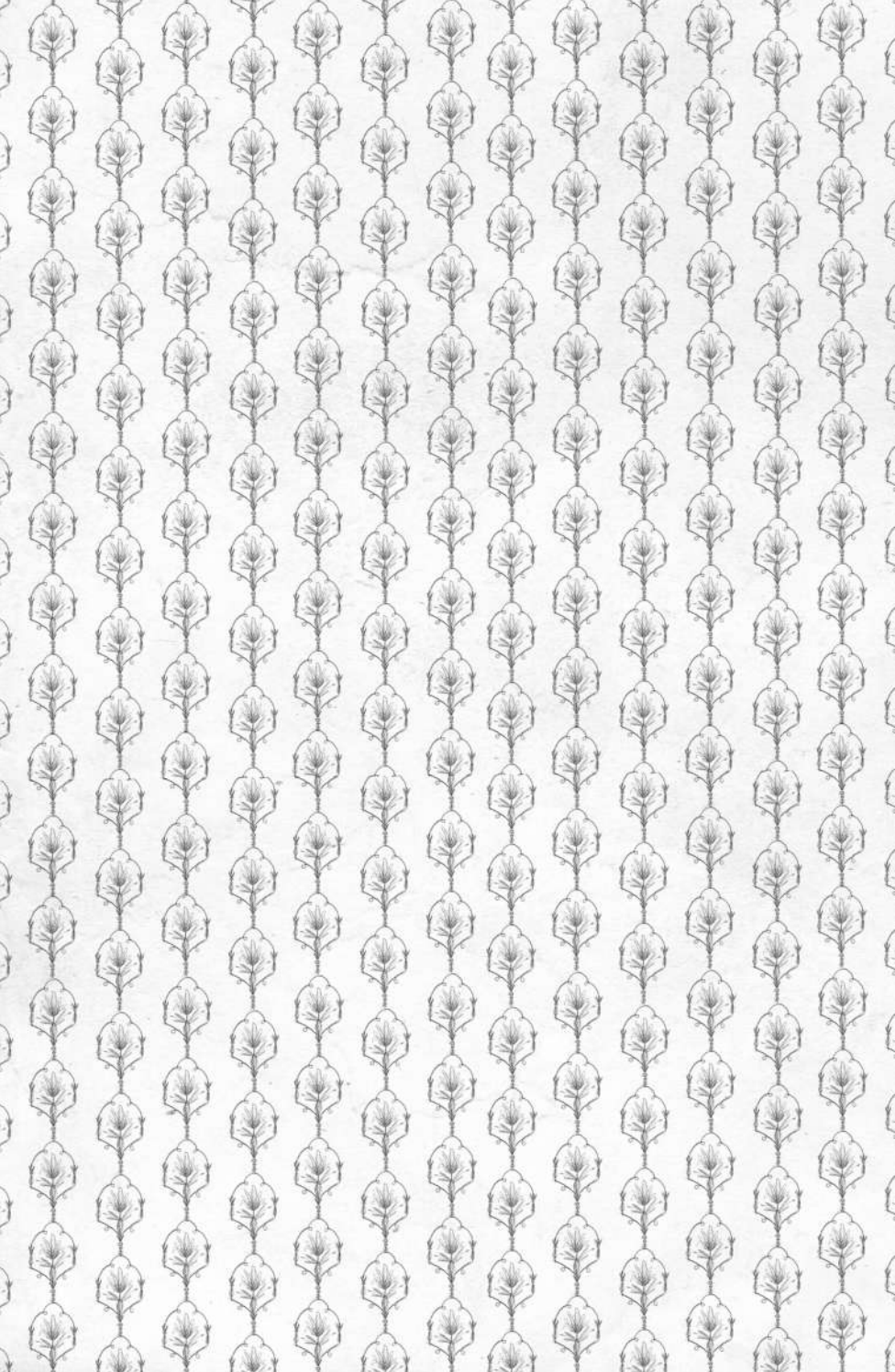
BĚŠTIA a BETHANY

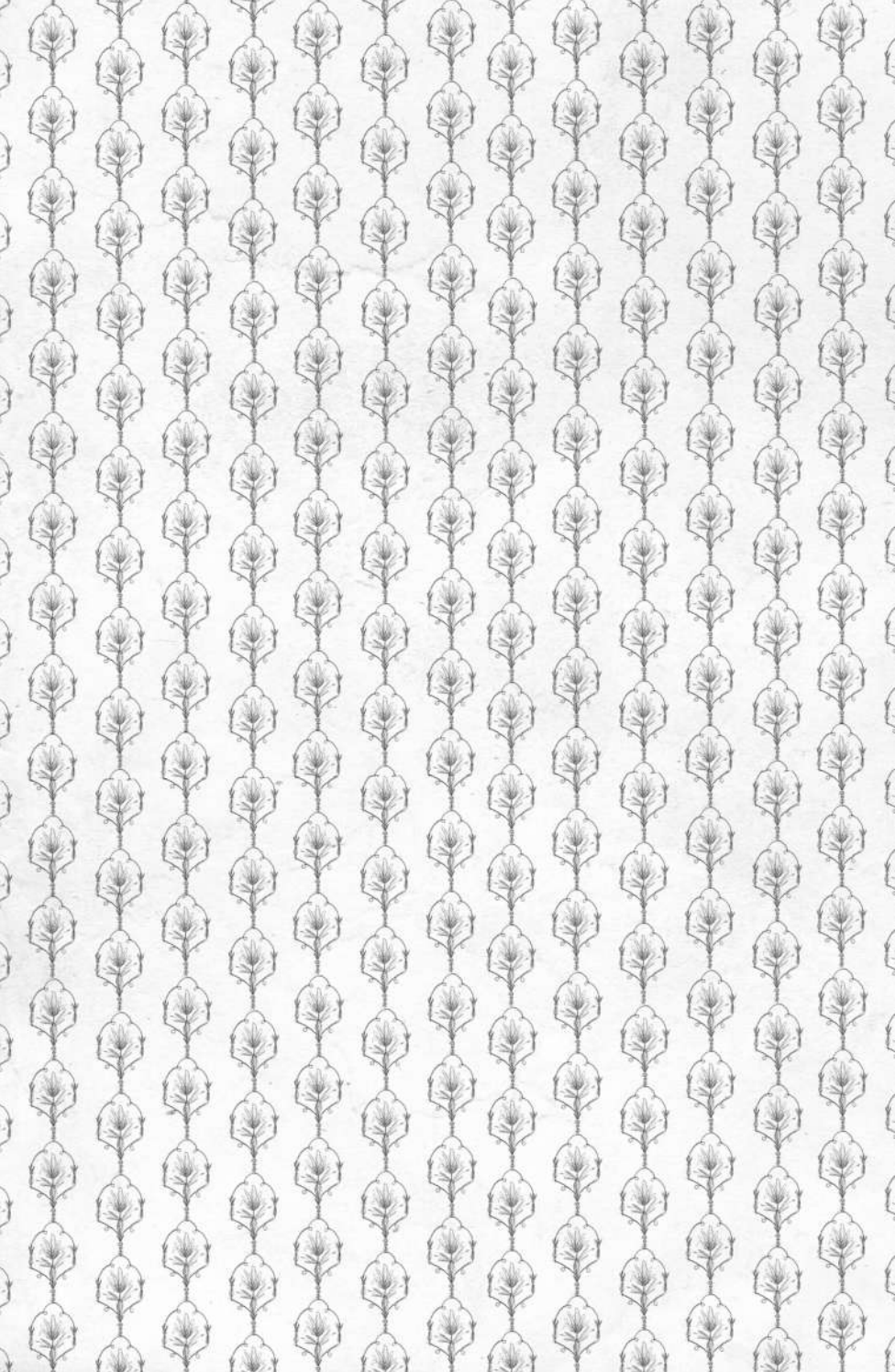
BEŠTIIN BOJ

JACK MEGGITT-PHILLIPS

Ilustrovala Isabelle Follath

BEŠTIA
a
BETHANY
BEŠTIIN BOJ

Venujem milovanej sestre Kitty a jej beštiálnemu medvedovi Rufusovi.

Môžete sa natahovať o to, kto si viac zaslúži toto venovanie.

J. M. P.

Venujem Nani a Fefe.

I. F.

Jack Meggitt-Phillips

THE BEAST AND THE BETHANY: BATTLE OF THE BEAST

Originally published in English by Farshore, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:

The Beast and The Bethany: Battle of The Beast

Text copyright © 2022 Jack Meggitt-Phillips

Illustrations copyright © 2022 Isabelle Follath

Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd

Translation © 2023 by Oľga Kralovičová

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu *The Beast and the Bethany: Battle of The Beast*
(HarperCollinsPublishers Ltd, London 2022)

preložila Oľga Kralovičová.

Redigovala Katarína Šoganová.

Korigovala Denisa Stareková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2023 ako svoju 2 051. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

ISBN 978-80-551-8839-3

BEŠŤIA a BETHANY

BEŠŤIIN BOJ

3

Jack Meggitt-Phillips

Ilustrovala Isabelle Follath

Preložila Oľga Kralovičová

štonožka

Operená oslava

Jediné, čo zostalo z Wintlorie, bol les a ani z toho sa už veľa nezachovalo.

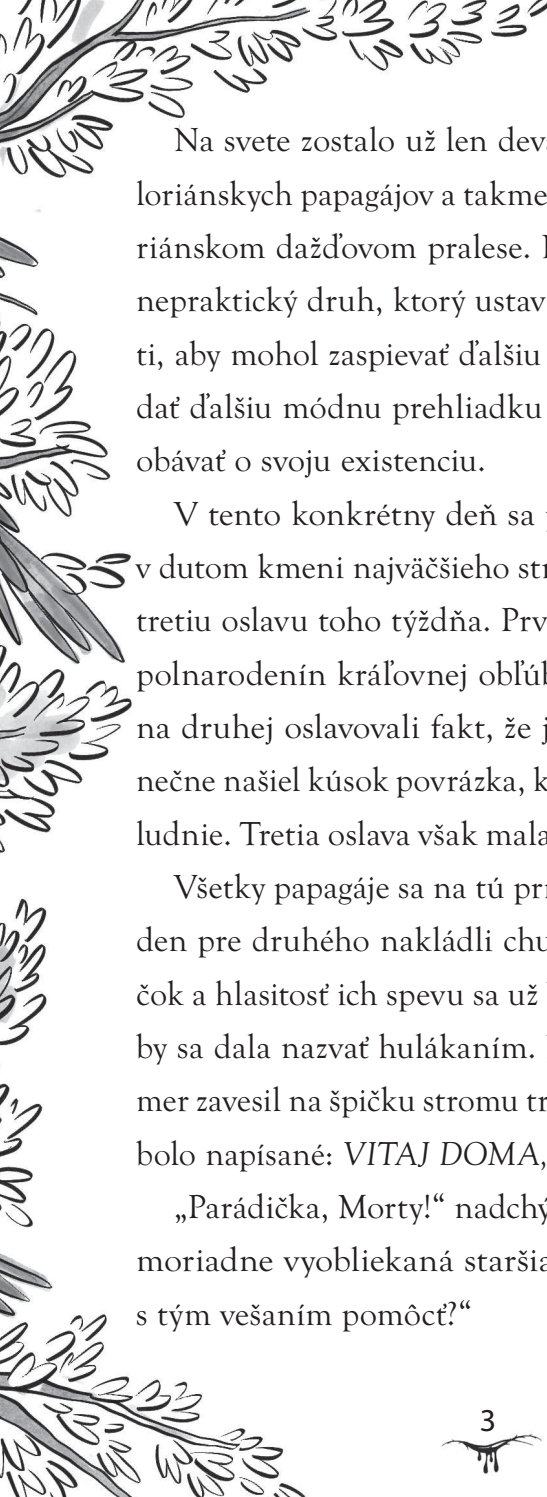
Stromy údajne uchovávali starobylú a čarovnú formu mágie – listy dokázali odstrániť jazvy, ovocie bolo také výživné, že jednej rodine stačilo na celý týždeň, kôra upokojila každé svrbenie bez ohľadu na to, aké bolo neznesiteľné a na akom nevhodnom mieste sa objavilo. Preto les priťahoval nevítanú pozornosť ľudí, ktorí nevedeli oceniť krásu, ak by si ju nemohli privlastniť.

Ako sa les zmenšoval a lovci trofejí boli čoraz nenásytnejší, mnohé zvieratá ho opustili. Zostala však jedna skupina tvorov, ktoré odmietali odísť.

VITAJ DOMA,
CLAUDETTE!

Na svete zostalo už len devätnásť fialových wintloriánskych papagájov a takmer všetky žili vo wintloriánskom dažďovom pralese. Bol to hlučný a veľmi nepraktický druh, ktorý ustavične hľadal príležitosti, aby mohol zaspievať ďalšiu pieseň alebo usporiadať ďalšiu módnú prehliadku peria, hoci by sa mal obávať o svoju existenciu.

V tento konkrétny deň sa papagáje zhromaždili v dutom kmeni najväčšieho stromu, aby usporiadali tretiu oslavu toho týždňa. Prvá sa konala na počesť polnarodenín kráľovnej obľúbeného korgiho, kým na druhej oslavovali fakt, že jeden z papagájov konečne našiel kúsok povrázka, ktorý hľadal celé popoludnie. Tretia oslava však mala byť naozaj špeciálna.

Všetky papagáje sa na tú príležitosť vyparádili. Jeden pre druhého nakládli chutné jedlá v tvare vajíčok a hlasitosť ich spevu sa už blížila k úrovni, ktorá by sa dala nazvať hulákaním. Mladý papagáj Mortimer zavesil na špičku stromu transparent, na ktorom bolo napísané: *VITAJ DOMA, CLAUDETTE!*

„Parádička, Morty!“ nadchýnala sa Giulietta, mimoriadne vyobliekaná staršia samica. „Nemám ti s tým vešaním pomôcť?“

Mortimer sa zamračil. Po prvé, jediný, komu dovolil, aby ho volal Morty, bola Claudette. A po druhé, neznášal posadnutosť svojich druhov tým, že všetko vždy museli robiť spolu.

„Som v poriadku,“ odsekol. „Nepotrebujem pomoc.“

„Viem, že pomoc nepotrebuješ,“ povedala Giulietta, „ale je fajn ju napriek tomu dostať, či nie? Keby sme sa v živote sústreďovali iba na to, čo potrebujeme, neexistovala by napríklad čača alebo čučoriedkový cheesecake.“

Giulietta bola nadšená vlastným úžasným postrehom, a tak si začala pospevovať v rytme čače, krútila pri tom objemným zadkom a nakládla vajíčko obsahujúce čučoriedkový cheesecake. Vyletela hore a chytila jeden koniec Mortimerovho transparentu.

„Zmizni!“ oboril sa na ňu Mortimer a ťahal jej ho.

„Ani náhodou!“ vyhrkla Giulietta a ťahala aj ona. „Každý papagáj vie, že štyri pazúry sú lepšie ako dva.“

A tak ňaťahovanie pokračovalo – Giulietta bola rozhodnutá ponúkať pomoc a Mortimer bol ešte odhodlanejší neprijať ju – až sa napokon transparent v prostriedku roztrhol.

„Ojoj!“ zjojkla Giulietta.

„Ojoj?!“ vyprskol Mortimer. „Vyrábala som ho celý týždeň, aby bol pre Claudette dokonalý, a teraz si ho zničila, ty utáraná trúba!“

Giuliettine oči sa naplnili fialovými slzami. Nebola zvyknutá počúvať v lese také nevlúdne slová, lebo všetky wintloriánske papagáje mali byť jeden k druhému aj k svetu okolo seba láskavé.

„Pre-prepáč, M-M-Morty,“ jachtala. „Mala som byť o-opatrnejšia.“

„Mala si mi dať najmä pokoj!“ odsekol Mortimer. „Choď kaziť život niekomu inému.“

Giulietta zletela zo stromu a z očí jej tiekli fialové slzy. Mortimer zavesil väčšiu časť transparentu, na ktorom bolo teraz napísané: *TAJ DOMA, CLAUDETTE!*

Podráždilo ho, keď si uvedomil, že má výčitky svedomia pre to, ako sa správal k Giuliette, hoci mu zničila transparent. Vedel, že Claudette by ho donútila ospravedlniť sa, keby prišla, a tak voľky-nevoľky zletel zo stromu.

Bútlavina sa zmenila na fialové more, pričom každý papagáj spieval veselú melódiu o návrate ich obľúbenej Claudette. Spievali o tom, že má nádherne našuchorené perie, hlas ako medový hodváb a ku každému je

láskavá. Dokonca zaznel celý verš venovaný iskre v jej ľavom oku.

Na rozdiel od ostatných príslušníkov svojho druhu Mortimer neobľuboval oslavy. Zvyčajne si vymýšľal výhovorky, aby sa im vyhol, no teraz urobil výnimku, lebo mal Claudette rád. Vlastne zo všetkých papagájov v lese ju pravdepodobne zbožňoval najviac. Po tom, čo mu rodičov zabili lovci trofejí, sa k nemu správala ako matka.

Keby bol Mortimer typ spievajúceho a tancujúceho papagája, asi by zaspieval verš, ktorý by ostatných dojal k slzám. Rozmýšľal, či to má skúsiť kvôli Claudette. Neochotne podišiel k zhromaždeným druhom a trochu sa pri tom chvel. No prv než stihol zaspievať nejaký tón alebo aspoň trochu zavrtieť zadkom, celý les sa začal otriasať.

Na zemi pred stromom sa zjavila kaluž. Najprv vyzerala ako každá iná kaluž – taká, akú by ste našli na chodníku po daždivom dni alebo v telocvični po náročnej vybíjanej, pri ktorej sa všetci poriadne spotili. Lenže potom tá kaluž začala prskať a syčať.

„Už ide!“ vzrušene zvolal Mortimer. „Claudette tu bude každú chvíľu!“

Uplynulých niekoľko týždňov bola Claudette v starostlivosti Debeštializačného ochranného regulačného oddielu tajných agentov (medzi priateľmi DOROTA), tajnej organizácie, ktorej agenti putovali takmer výlučne cez kalužové portály. Nikto z papagájov celkom nechápal, prečo bolo potrebné, aby sa o Claudette starala DOROTA, ale všetci sa veľmi tešili, že ju uvidia. Mortimer si našuchoril perie, aby vyzeral čo najlepšie, kým ostatní čoraz hysterickejšie a hlasnejšie spievali Claudettinu pieseň.

Kaluž vyprskla troch agentov Doroty, inak známych ako Doroťania: jedného ľudského, jedného takmer ľudského a ten posledný nebol ľudský vôbec. Všetci mali zbrane rovnako pestré ako výzor.

„Kto je tu najvyššie postavený papagáj? Mám špeciálnu správu od hlavného agenta Doroty pána Nicholasa Nickla,“ vyhlásil agent Hugh, uhladený človek s laserovou puškou.

„Vo Wintlorii nemáme hierarchický systém,“ odpovedal jeden z papagájov spevavým hlasom. „Každý muž, papagáj a žaba sú si v tomto lese rovní.“

„To je jednoducho neprijateľné,“ poznamenal Lou, agent podobný človeku, s oranžovými šupinami

namiesto pokožky. „Niektu tu musí šéfovať. Nemôžeme viesť rozhovor so všetkými naraz.“

„A prečo, prepánajána, nie? My Wintlóriáni vieme šarmantne konverzovať. Skúste sa s nami rozprávať na akúkoľvek tému a sľubujeme, že vás nesklameme,“ povedal iný papagáj.

„Menujte... mi... vodcu,“ zasyčal agent Stew, ktorý vyzeral ako výsledok toho, čo by mohlo vzniknúť, keby sa kaktus zamiloval do veľkej vačice. „V opačnom prípade sem nebudeme môcť previesť Claudette cez portál.“

„Ja tu šéfujem,“ vystúpil Mortimer. „Dajte nám ju, a to hneď!“

Ostatné papagáje začali hundrať. Nikto by to nepovedal nahlas, ale všetci si mysleli, že ak by ich druh aj mal nejakého vodcu, určite by to nebol Mortimer.

Agent Hugh sklonil nos až k zobáku mladého papagája. „Ako sa voláte, aká je vaša hodnosť a aké je vaše povolanie?“

„Do toho vás nič, do toho vás nič a do toho vás nič,“ odvrkol Mortimer. „Kde je Claudette?“

Agent Hugh luskol na agenta Loua, ktorý Mortimerovi predložil nezrozumiteľnú zdravotnú kartu. Agent Stew zahundral súradnice do nejakej čudnej vysielačky.

„Pán Nickle sa domnieval, že by sme vás mali upozorniť na Claudettin stav, lebo vieme, že skrýva pravdu,“ vysvetlil agent Hugh. „Nechcela vás znepokojiť.“

„O čom to rozprávate?“ spýtal sa Mortimer. Jeho tón bol ostrý a nepriateľský, no v skutočnosti znervoznel od strachu a obáv. „Len mi to povedzte.“

„Claudette bola v styku s tvorom s takou temnou, nebezpečnou a pichľavou myslou ako dikobraz, ktorý čaká v tieňoch s torpédom,“ oznámil agent Lou.

„Urobili sme pre ňu, čo sme mohli, ale niečo bráni jej uzdraveniu. To, čo prežila s tou... s tou vecou... ju oslabilo.“

„Má šťastie, že vôbec prežila,“ zasyčal agent Stew a striasol sa. „Všade, kam ten tvor príde, po ňom zvyčajne zostáva smrť a skaza.“

„Aký tvor?“ spýtal sa Mortimer. „Prečo ho nenažívate menom?“

Traja agenti si vymenili pohľady.

„Len sme chceli, aby ste boli pripravení,“ povedal agent Hugh, keď kývol agentovi Stewovi. „Pán Nickle mal pocit, že aspoň to si zasluhujete.“

Agent Stew sa hral s mimoriadne zložitým technickým zariadením, ktoré sa veľmi podobalo na dáždňik. Kalužový portál začal opäť syčať a prskať – tentoraz nahnevanejšie.

Papagáje vzadu, ktoré ten rozhovor nepočuli, začali ujúkať, volať na slávu a znovu spievať pieseň o Claudette. Ostatné vtáky sa pripojili v nádeji, že spev im pomôže obaliť si nervy, no Mortimer mal zobák zatvorený.

Spev bol hlasnejší a hlasnejší a kaluž čoraz väčšmi syčala a prskala, až z nej vybuchlo niečo fialové. Spev okamžite prestal.

To niečo fialové bola Claudette.

Papagájom chvíľu trvalo, kým ju spoznali, tak veľmi sa zmenila. Jej kedysi nádherné perie bolo teraz bledé a vyplznuté, iskra v oboch očiach zhasla a pod jedným krídlom mala opretú malú barlu. Zo všetkých síl sa snažila vyčariť úsmev.

„Ahojte, zlatička,“ povedala. Jej krásny hlas bol chrapľavý a lámal sa. „Je fajn opäť vás vidieť. Zaspievame si?“

Claudette sa usilovala byť statočná, no premohlo ju vyčerpanie. Zatackala sa na pazúroch a padla na zem.

Mortimer k nej okamžite priletel. Ostatné papagáje doniesli listy, kôru, ovocie a iné tajomstvá lesa, ktoré by mohli vyliečiť jej choroby. Mortimer opatrne a nežne objal Claudette svojimi malými krídlami. Nik z jeho druhov ešte nevidel, aby s niekým takto zaobchádzal.

„Claudette... Ja...“ začal.

Nevedel, čo má povedať. Keď ju videl naposledy, vydržala spievať celý koncert a ani sa nespotila. Teraz nevládala dokončiť jedinú vetu. Pri pohľade na svojho najobľúbenejšieho papagája, ktorý bol taký slabý, sa ho zmocňovala hrôza a bezmocnosť – no predovšetkým absolútna zlosť.

„Claudette, kto ti to urobil?“ Mortimer sa snažil rozprávať čo najnežnejšie, no jeho slová boli trpké a neľútostné. „Povedz mi, ako sa volá!“

„Beštia,“ hlesla Claudette. Z tej trošky posledných síl sa posadila a naliehavo mu šepkala do ucha: „Videla som do beštiinej mysle, Morty. Zazrela som jej hrozné činy, hrozné spomienky. A predsa to nie je nič v porovnaní s tým, čo chce urobiť dievčaťu menom Bethany. Zachráň ju, Morty. Sprav všetko, čo treba, a ZACHRÁŇ BETHANY.“

Nebeštia a Bethany

„PUSTI MA!“ vykrikla Bethany, keď sa jej dva tučné beštiine jazyky ovinuli okolo krku ako dvojica nenásytných kobier.

Bola uväznená v žiariacich červených stenách laserovej kletky Doroty.

Jej najlepší priateľ, mladý, 512-ročný Ebenezer Tweezer, ležal mŕtvy na dlážke.

„Ó, to sotva,“ povedala beštia. Bethany netušila, ako je možné, že rozpráva, lebo nevidela jej tvár. „Na toto potešenie som už dlho čakala a mám v úmysle vychutnať svoju večeru.“

Keď to beštia hovorila, jej jazyky sa čoraz viac omotávali okolo Bethany – najprv sa plazili okolo

